

1972 DEC 17

9.439 csih
Magyar Hírlap

Azok számára, akik a III. kerület újjáépítésétől, az új nagy lakótelepektől a városrész hangulatát, a régi Óbuda romantikáját lelik, örömmel jelenthetjük, hogy a romantikus múlt megőriztetett. Nemcsak abban, hogy a csákányok végül épségben hagynak majd egy részt — mint valami skanzen — a jellegzetes földszintes házak és leanderos udvaros kisvendéglők negyedéből, nem is csak azért, mert épp a bontások következtében a 100—200 esztendő múlt helyett 1500—2000 éves történelem kerül a római korból a napvilágra — fennmaradnak a romantika kellekei a tárgyi emlékekben is. Méghozzá sokkal nagyobb töménységben, mint eddig, és hasznosabban, mert mindenki által jól hozzáférhetően.

A bontással párhuzamosan ugyanis az előrelátó kerületi tanács szorgalmazni kezdte a helytörténeti kutatómunkát — főként a fiatalokra számítva, a helytörténeti körökre. Számításában nem is csatlódott, ennek most szép példáját láttuk egy általános iskolában, a Zápor. utcában.

Ott van ez az iskola az átalakuló Óbuda kellős közepén, felvonulási épületek és kábelfutóárkok között, nem is könnyű megközelíteni. De érdemes, mert benne van most a városrész múltjának egy da-

Egy darab régi Óbuda

rabja. A dolog úgy kezdődött, hogy az iskola helytörténeti szakköre — egy lelkes tanár, *Sinkó Lászlóné* vezetésével — elhatározta, hogy végigjárja a szanalásra kerülő öreg házakat, és a tulajdonosok engedelmével megvizsgálja, mi porosodik padlásain-pinceiben, immár végleges kioldásra ítélve. A szép munka eredményét most kiállításon tekinthetjük meg az iskolában.

Meglepően gazdag anyag gyűlt össze: a legáhíthatosabb lelkű Óbuda-rajongók is meg lehetnek elégedve. Régi cégek és mesterjelvények. Fából készült mosógép a múlt századból; lengőlapátjait kézzel kellett meghajtani. Mellette öreg mán-gorló. Két fém dombormű; a réges-rég zátonyra futott *Rigó* nevezetű dunai kirándulógőzös vendéglőjét díszítette egykor. Egy dragonyoskard a XVIII. századból; kézzel írott fűvészkönyv, szinte ugyanabból az időből. Nyomdász-, lakatos- és kovácszerszámok idézik a városrész ipari múltját. Egy óriási kovácsoltvas zárszerkezet és kapudísz valamelyik öreg magazintról — a kisdiaik, aki behozta, alig bírta cipelni. Avított portálok alól előkerült régi utcanévtáblák. Megmosolyognivalóan ódon tűzoltósapka, mind-

járt mellette fémhálós tűzesapó: Ezüstszegélyű, bársonyfedelű családi album a biedermeier korból. Szakajtók, köcsögök, öreg háztartási eszközök nagy számban. A gyűjtő nebulók irigylésre méltó naivitásának példájaként: nemzetiszínű karszalag „Légó” felirattal, Tömör acél „bank”-persely. Régi tablók, valamelyik munkásegylet jubileumáról.

Folytassuk-e? Talán a töredékes felsorolásból is látható, hogy a tanteremben, folyosón, előcsarnokban kiállított tárgyak — mint *Kurilla József*, a kerületi tanács elnökhelyettese megnyitójában elmondotta — nemcsak szemléltetik egy jelentős városrész múltját, nemcsak lírai kedélyű álmodozók nosztalgiaját elégítik ki, de alkalmasak arra is, hogy a nagyközönség és főként a fiatalság számára felidézze az egy gazdag múltú és tisztes történetű városrész elmúlt évtizedeit és századait. Ugyanezért ennek a kedves és szép tárlatnak végső állomása (a hasonló gyűjtések eredményeivel együtt) a kerület méltó helyén, a volt Zichy-kastélyban lesz majd, egy nagyobb kerületi helytörténeti kiállítás részeként.

Dé a összegyűjtés érdeme akkor is a lelkes kezdeményezőké, a diákoké marad.